Ч. 34 (11.002). Львів, вівторок 15. лютого 1927. Poeztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік XLV

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 20 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Муринська етика.

Львів, 12. лютого 1927.

Останні загальні збори „Просвіти" дали формально українській, але по суті інтернаціоналістичній пресі дуже богатий матеріял, як для перехвалок про небувалий успіх „робітничо-селянської" групи на тих зборах, так і для звичайної брехні, якою та преса свідомо користується для роблення відповідного шуму і вітру не тільки тут, але й за кордоном, конкретно на Радянській Україні.

Ось у харківській пресі появився допис зі Львова, в якім комуністичний інформатор пробрехався аж до самозабуття. Він ствердив, що на останніх загальних зборах „Просвіти" дебатували над політичною резолюцією про звільнення політичних вязнів, і що в голосуванні за нею взяла участь навіть „націоналістична" інтелігенція, очевидно під моральною пресією свідомого пролєтаряту. Проте пишемо на іншому місці, в огляді преси. Це один зразок клясичної брехні. Та є ще й другий. Ось в останньому числі (за січень-лютий) марксівського журналу „Культура", що виходить у Львові, є теж велика стаття, посвячена останнім зборам „Просвіти". Поминувши обставину особистих випадів проти обох провідників тих зборів проф. М. Галущинського і д-ра І. Брика, автор твердить, що „сконсолідовані робітничо-селянські делегати" запротестували проти „позакулісових коншахтів з комісією маткою" та висунули домагання „ставлення кандидатів у Виділ повними зборами". Крім того внесли вони заяву „недовіря" Головному Виділові за його діяльність на освітньому і організаційному полі та за фінансову господарку товариства". Одно й друге твердження суща брехня.

Ніхто на зборах не ставив внесення, щоби кандидатів до Виділу ставили повні збори, а також ніхто не поставив внесення, щоби Виділові ухвалити недовіря „за фінансову господарку". Навпаки, один член Виділу вирвався як Пилип з конопель з дивоглядним внесенням, щоби за фінансову господарку уділити Виділові абсолюторію, але натомість не уділити її за просвітно-організаційну діяльність. Очевидно, що льогіка такого внесення, як також льогіка самого внескодавця, що сам був членом Виділу, може бути зрозуміла хіба виключно для нього самого. Не зрозуміє її напевно ні один з редакторів самої „Культури".

Та не в тому діло. Коли наші інтернаціоналісти пускають своїм читачам такого блахмана, то мають у тому певну ціль. Вони хочуть навіть при допомозі брехні здискредитувати, понизити в очах своїх прихильників весь національний табор, усіх просвітніх діячів, що активно працюють у „Просвіті" без огляду на те, чи належать до якоїнебудь партії, чи ні. Бож загально відомо, що в „Просвіті" працює найбільше безпартійних людей, але всі вони переважно визнають національний світогляд. „Просвіта" не була ніколи й тепер не є доменою одної партії, бо до неї всі мають вільний вступ, всі мають повну змогу працювати під її прапором над культурно-освітнім піднесенням українських мас. Інша річ, що на останніх загальних зборах появилися перший раз некриті тенденції зробити „Просвіту" знарядям вузькопартійних цілей з боку наших „лівих". А найбільше енергії в тому напрямі проявили якраз масковані й немасковані інтернаціоналісти комуністичного покрою. Ніхто інший а вони підняли в своїй пресі кампанію проти „національно-клерикальних" впливів у „Просвіті", проти „підчинювання" її „ундівському таборові" і т. д., і т. д. В слід за тим закликають вони своїх прихильників і однодумців до опанування „Просвіти".

Все те вільно їм писати, вільно їм навіть робити всі заходи для опанування „Просвіти". Одначе й їм требаб мати бодай крихітку якоїсь моральної відповідальности за ту свою роботу. Требаж погоджувати вчинки зі словами, треба направду працювати на культурному полі без якихнебудь партійно-політичних тенденцій. Закидають вони дотеперішній роботі „Просвіти" націоналістичну, клерикальну і ундівську тенденцію, але не кажуть ясно, чого вони від „Просвіти" вимагають? Пишуть у „Культурі", що треба ширити в народі відомости з природи, фільософії, соціольогії і т. д. Алеж „Просвіта" все це робить по змові сил і засобів. Чогож їм треба?

На те питання не відповість ніхто, хто не знає дечого з нетрів їх політики та політичної тактики. Їх мета проста і звичайна. Розірвати вузли між українськими селянами й робітниками та національною по своїй ідеольогії українською інтелігенцією. Коли це вдасться, коли маси втратять всяке довіря до своєї інтелігенції, тоді легко буде їх завести туди, куди інтернаціоналістам потрібно, тобто до комуністичного раю. Ось чому вони так завзято борються за „безпартійність" „Просвіти" і за опанування її типовими „безпартійниками"-комуністами.

До чого вони використовують „Просвіти", найкраще видно з постанов іхньої ж партії. В другій половині 1925 р. відбувся II. зїзд комуністичної партії Західної України, що є складовою частиною комуністичної партії Польщі. В постановах того зїзду, що вийшли окремою книжкою*) є між іншим V. розділ п. н. „Більшовизація партії", а в ньому XII. точка про агітацію, на стор. 54. читаємо в ній ось що:

„В селах осередками нашої аґітації повинні бути кооперативи, читальні, спортові товариства. Необхідно вміщ використовувати віча, як ті, котрі скликаємо ми, так і ті, котрі скликають ворожі нам партії. Виступати на вічах треба орґанізовано. Повинні бути заздалегідь виділені доповідачі, заздалегідь обдумана і узгіднена лінія, пропозиції, клічі".

У розділі VII. п. н. „Становище і завдання партії на селі" є розділ 6. про працю в леґальних установах на селі. На 93. сторінці читаємо в ньому між іншим таке:

„Дальшими леґальними стійками, які партія мусить використати на селі (крім кооператив), є читальні і спортові товариства. Читальні повинні стати осередками нашої політосвітньої роботи на селі. Партія повинна повести працю з метою вирвання цих орґанізацій з під впливу УНДО і радикалів".

Ще ясніше зясована ціль комуністів на стор. 92. тогож відділу, де говориться про кооперативи. Там стоїть чорне на білому:

„Потрібно тільки, щоби кожна парторґанізація, кожний партійний товариш здав собі справу з ваги кооперації в наших умовах, як одної з головних леґальних стійок нашої роботи на селі та стремів до утворення в кооперативах комуністичних фракцій (те саме відноситься і до читалень! — Ред.), до використання їх у нашій аґітаційній роботі, до переміненя їх в органи клясової боротьби".

Ось і ті правдиві завдання, які ставлять собі наші інтернаціоналісти до всіх наших установ, не лише читалень. Готові здобутки важкої праці хочуть вони зробити осередками агітації та органами клясової боротьби. Це не перешкоджає їм кричати про безпартійність „Просвіти", не перешкаджає їм з болотом рівняти всіх національних просвітніх діячів та безстидно маскувати правдиві свої наміри і наскрізь політичні тенденції. Наведені постанови II. зїзду КПЗУ не вимагають хіба ніяких коментарів. Даємо їх під зрілу розвагу наших просвітніх і взагалі культурних діячів, а їх річею буде подумати, чи можна допустити до того, щоби читальні та кооперативи і навіть спортові установи стали осередками комуністичної пропаганди та органами клясової боротьби?

*) Постанови II. Зїзду Комуністичної Партії Західної України. Львів 1925. Видання ЦККПЗУ.

Куди вітер віє...

Призначення п. Т. Голувка начальником Східного Виділу Мін-ства Закордонних Справ.

(Від власного кореспондента.)

Варшава, 10. лютого 1927.

Навіть найбільш сензаційну статтю, одну чи навіть більше їх в одній чи навіть кількох поважних і впливових польських ґазетах може зустріти наш громадянин маловажним порухом рамен. Так само мабуть віднесеться він до заяв і енунціяцій польських міністрів чи їхніх грамофонів при якійнебудь випадковій чи *ad hoc* створеній нагоді, і до всіх мертвороджених, хоч і як шумно названих і як балакучих комісій. Все це — скажете —, вже було, може й у менших розмірах, не таким потопом заливало як нині, але зате все з однаковим успіхом. Чували ми теж уже про лібералізм того чи іншого свіжо призначуваного вищого адміністраційного чи освітнього урядовця до міністра включно, а хто ждав доказів того його лібералізму — якщо не втратив ще терпеливости, то чекає далі. Однак легковажучи всі ці події, як проминаючі епізоди, що на хід і вигляд внутрішніх відносин у Польщі — спеціяльнож на українських і білоруських землях — не мають суттєвого значіння, не можна ставитися так само до всіх подій, які остають в органічному звязку, дарма, що назовні того звязку не лише не зраджують, а ще й стараються від нього відпекатися. Саме ці останні події — такі на око далекі й відокремлені, такі „невинні", мають першорядне значіння і для нас: легковажучи їх, кличучи „наша хата з краю", або просто не находючи серед нашої внутрішньо краєвої морочливої організаційно-просвітньої роботи та серед наших внутрішньо громадянських чварів часу на стеження за ними, можемо раптом опинитися віч-у-віч перед фактами, до яких мусітимемо зайняти якесь одностайне становище, прийняте на основі докладної знайомости всіх даних, зі свідомістю величезного історичного значіння моменту. Маю на увазі ділянку закордонної політики, конкретно: останні знаменні прояви з цієї ділянки у Польщі. Про один такий яскравий прояв із останніх днів згадано наприкінці попередньої нашої статті: призначення Т. Голувка начальником Східного Виділу у міністерстві закордонних справ при вул. Вержбовій.

Політична фізіономія п. Т. Голувка є занадто маркантна, аби покликання його на таку високу посаду при кермі закордонної політики Польщі відносно Сходу Европи не було проявом надзвичайно симптоматичним. Ця фізіономія нашим читачам уже відома: реферовано у нас відчит п. Голувка про становище нац. меншостей у Польщі, який він виголосив торік у Львові, двічі друковано теж у „Ділі" розмови, ведені з п. Тад. Голувком Вашим кореспондентом. А проте коротко пригадаємо політичне *credo* того польського діяча. І так відомо нам, що п. Голувко стоїть на становищі, що Східна Галичина була, є і мусить бути інтегральною частиною польської держави; підчас згаданого свого побуту у Львові заявив він у присутности численних свідків, що він св

Red. czas. „Dilo" we Lwowie. Pr. 60/27. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny we Lwowie, orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, że treść artykułu umieszczonego w czasopiśmie „Dilo" Nr. 25 (10.992) z dnia 31. lutego 1926 pod tytułem: 1) „W dżungiach polskoji polityki w ustępach a) od początku artykułu do słów „Nabywom" wyłącznie, b) między słowami: „widczuwalut" a słowami: „Polska prasa", c) między słowami: trapareine" a słowami „Topczuczy", d) od słów: „Polski" do końca artykułu; 2) „Eзараm" w ustępie między słowami „budut" a słowami „Skazawszi"; 3) „Pod zamiłom ubywatwa kuratora pobiskono" w ustępie między słowami „arcsztowaniji, a słowami „Werbyńskych" zawierają ad 1) i 2) znamiona zbrodni z § 65 a) ustawy karnej, ad 3) znamiona występku z art. VII. ust. z dnia 17./XII. 1862 l. 8. dpp. znamiona występku z §. 24. ust. pras. z dnia 17./XII. 1862 l. 6. Dpp. uznał dokonaną 8. lutego 1927 r. konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493. p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w §. 21. ust. druk. z 17. grudnia 1862 Dz. p. p. Nr. 6. ex 1863. i. j. zarządzenie za przekroczenie na grzywnę po 400 Zł. Lwów dnia 9. lutego 1927.

Mayer.

вхопив би за рушницю в обороні Львова перед українськими завіханнями. Галичина — мовляв — є національною шахівницею і рішити, кому зона по справедливости належить — дуже важко; всяка-ж спроба рішення одностороннього мусить довести до збройного спротиву другої ч стини населення, *ergo*, хай краще істнує *status quo*, якщо не хочеться створити з цеї країни другого Мексика. Що іншого Волинь і Полісся (про Холмщину і Підляше мовчить) — ці землі можна буде повернути будучій укр аїнській демократичній державі. Істнуванняж такої держави не тільки лежить в інтересі польської державности, але є одною з її передумов: бо найбільшим ворогом Польщі була, є і буде велика й могутня Росія. Тому Польща повинна активно змагати до розбиття Росії і до створення самостійної України, яка на полудні мала би ту саму місію відносно Росії, що на заході Польща — очевидно, у тісному політ., мілітарному й економ. союзі з Польщею. Одною із моральних підстав такого союза була би надача Східній Галичині широкої територіяльної автономії, і таким робом Галичина стала би „замісць кости незгоди — помостом приязни" двох держав і народів... Отсе обєктивно передана квінтенція брошур п. Т. Голувка (передусім *Kwestja Narodowościowa w Polsce*, з 1922 р. і другої — забув наголовок — з минулого року). Зрештою ці погляди Т. Голувко висловлював усюди, де міг, у брошурах і на сторінках „Роботніка", в розмовах з представниками чужинної преси, у пречисленних відчитах на білоруських і українських землях і на дискусійних вечорах у варшавському „Суспільно-політичному Клюбі". І ми можемо дивуватися, або не дивуватися; але фактом є, що п. Голувко має нині у польському політичному світі марку п р о н о н с о в а н о г о п о л і т и ч н о г о у к р а ї н о ф і л а. Не соціялістичного ані самоврядуваючого діяча — а іменно українофіла. Це є та фірма, під якою його знають П о л я к и, і є річю виключеною, аби при його нинішньому призначенні у М. С. З. саме цеї фірми не брали під увагу.

Річ ясна, що лише завдяки цьому моментові це призначення стало сензацією дня, якої розголос притупив хіба лише той збіг обставин, який звів до кількох днів ще кілька неменших сензацій (справа Зоєвудзького, видача 5-ти послів, зірвання німецько-польських торгов. переговорів). Негайно відгукнулася німецька преса, інформована з Варшави близько двацяти кореспондентами. Півофіціяльна „*Tel Union*" добачила в цьому призначенні доказ зміни політики супроти нац. меншостей. Урядова „Епока" подала вістку „Тель-уніон" без слова коментаря („Епока з 7. II., ст. п. н. „Берлінські відгуки призначення п. Голувка"). Ту саму поведінку „Епока" приноровила до енунціяції „Роботніка" — що, мовляв, тов. Голувко ставиться, як соціяліст, до Союза Рад. Республик зі становища інтересів мира, — і до заяви самого Голувка, що він усувається від активного партійно-політичного життя. Таке дискретне становище „Роботніка", „Епоки" й самого п. Голувка не вдоволило видно правої варшавської преси, винюхуючої відповідний для себе жир. У „Ржечпосполитій" з 8. II. у гострий і напастливий спосіб зачеплено ціле міністерство закордонних справ і вказано, як на куріоз, саме на номінацію п. Голувка, відмовляючи йому всіх даних до такої посади. Далеко глибше і поважніше підступив до справи пос. Ст. Стронський один із нечисленних у Польщі, який постійно слідкує за міжнародньою ситуацією і відносинами на вул. Вєржбовій (може тому, що за урядів Хієно Пяста був вічним кандидатом на міністра закордонних справ!). У статті п. н. „Дивні знаки" („Варшавянка" ч. 38 з 8. II.) наводить кілька наймаркантніших уступів зі згаданих брошур п. Т. Голувка і надзвичайно схвильовано питає: „а що, коли номінація п. Голувка, після номінацій пп. Патека, Добруцького, Медзінського, Славка, значить справді те, що значить?" Патек — міністр закорд. справ з 1920 р., нині польський посол у Москві; Медзінський — полк. ген. штабу з того самого часу, організатор у військовому м стві II. (Інформаційно-розвідочного) відділу, — нині міністр почт; Славек — теж полковник, фактичний автор квітневої варшавської угоди з 1920 р. — нині урядовець для особливих доручень при президії ради міністрів, один із найблищих людей маршалка Пілсудського; Добруцький — „Визволенець", їх однодумець, нині міністр освіти. Ми додамо: поруч з п. Голувком є в М.С.З. директором загального департаменту полк. Матушевський, кол. шеф. II. Відділу ген. штабу, який у 1920 р. був на Україні одною із найчільніших польських військово-політичних фігур; за те директор політичного департаменту Мін. Спр. Загр. п. Яцковський — тихий муж довіря познанських ендеків що досіль сидів на вул. Вєржбовій мабуть завдяки сантиментові травневих революціонерів до аристократії — з моментом номінації п. Голувка раптом — захворів і ледве чи виздоровіє. Одночасно теж чуємо про близьку димісію ґр. Скірмунта у Льондоні. Всі вичислені прізвища прошу поділити на завзятих побірників і прихлонників с т а р о ї в і д о м о ї с х і д н о е в р о п е й с ь к о ї к о н ц е п ц і ї м а р ш. П і л с у д с ь к о г о та концепції цієї завзятих противників: хто йде вгору а хто в долину? Надзвичайно симптоматичний стан нинішнього політичного барометру.

— — Про ці всі справи писалося у нас досіль дуже мало, а наше громадянство проявляє ще менше зацікавлення ними. На превеликий жаль. Навіть жидівська преса тут чуткіша. І так варшавський „Наш Пшеґльонд" присвятив згаданому у попередній статті становищу „Епоки" цілу статтю п. н. „Перелім чи фраза" (з 31. м. м.), попавши лише цілком фальшиво в лябіринт в н у т р і ш н ь о - п о ч і т и ч н и х проблєм. За те ось нпр. львівський т. зв. жарґоновий „Морґен (орган сен. М. Рінгля і послів Фростіґа й Інслера) пише про „Значіння української проблєми" у статті пос. Райцеса як про один із головних нинішніх моментів польської з а к о р д о н н о ї політики, навязуючи до згаданої статті Стпічинського у „Ґлосі Правди". Пос. Райцес каже виразно:

„Стоїмо напередодні важливих змін і подій... Я не пішов би об заклад на 100 відсотків, що не буде війни... Українська проблєма дістає нині вже инший вигляд, це не лише питання внутрішньої політики...

Можна сподіватися ріжних несподіванок. Найгірше, що може трапитися, це те, коли вони заскочать нас розбитими і здезорієнтованими.

Ми віримо лише — хочемо ... ти! — разом з послом Райц... що „хто рахує (*scil.* у своїх к... націях) на розбиття українців ... нутрі, той помиляється. Їх р... люють лише дрібниці, але в ... ючий момент без сумніву найд... у них та моральна сила, я... допустить до компромітації і ... ціональної єдности партійними... рами".

І. Ко...

ЗАМІТКИ І ВІДГУКИ.

Зблизька і здале...

Останні „здобутки" — „Інтерн... націоналістичної лівиці". — „Украї... селянство під керовництвом ... кляси спільно з працюю... Польщі."

Останні загальні збори Тов. „Про... (з 25. грудня 1926) найшли освітле... сторінках харківських „Вістей" аж з... ня ц. р. в окремій кореспонденції зі ... ва під написом „Проба сил". Є це ... нена самохвальба й автореклама ... „робітничо-селянської опозиції" або ... волюційних інтернаціоналістів" проти ... шистсько-попівсько-радикального" т...

Кореспондент „Вістей" зазначує на ... пі, що „Просвіта" на протязі 59 літ ... згуртувати в своєму лоні „широкі ... селянства і навіть робітництва", зали... в руках

„нац.-демократичної і радикальної ... хушки органом пропаґування понадк... вої брехні та отуманювання широк... країнських робітничих і селянських ... буржуазними реакційними кличами н... нальної єдности і т. д."

До війни були спроби

„створення соціялістичних культу... освітніх організацій для українського ... бітництва і сільської бідноти, як „В... і до., то все таки, не входячи на ... місці в причини, слід ствердити, що ... ганізації ці не могли згуртувати у с... ширших кругів українського робітни... та бідного селянства".

Це ствердження є незвичайно ва... дуже замітне, шкода тільки, що коре... пондент „Вістей" с т и д а є т ь с я ... цьому місці" зупинятися над пробле... „соціялістичних, культурно-освітніх ор... нізацій". Думаємо, що будемо мати на... гу роз глянути цю цікаву проблему ... найближчій нагоді.

Не вважаючи на колишні невдачі з т... ренням соціялістами „культурно-освіт... організацій" і на слабі здобутки „ре... люційних інтернаціоналістів" підчас ос...

Д-Р ІВАН КУРОВЕЦЬ. 5)

З подорожі до Італії.

Вид з парків. — Фашизм на вулиці. — Неаполь і перше враження. — Природа і мистецька старовина.

В парку на Монте Пінчіо за Борґезе так гарно та симпатично, що я щодень від 7—9 рано ходив для випочинку до парку Борґезе, а по 5 годині умучений оглядинами Риму йшов до парку Монте Пінчіо, де при заходячім сонці, а відтак вечером при масовім електричнім освітленню міста простягається чарівний казковий вид великого Риму, вид зачарованої країни. Тут задивившись у привабливу красу, забувається про хоробу, змучення, їду, а навіть на вино Кіянті і „*Est Est Est*" — і інші гарні річи.

У Римі як і в цілій Італії, на кожнім кроці великий культ Мусолінія і фашизму можливо прибільшеного, штучного, але в менше прибільшеній формі як у північній Італії, де населення здебільша не італійське, словенське. Нема в Римі на вулицях подоби Мусолінія з написами „*Va duce Bennito Mussolini*", за те в кожнім ресторані, каварні, великі портрети диктатора видніють обовязково на першім місці; портрети короля Гумберта декуди є, але збоку від нього. На вулицях повно всіляких оповісток про фашистівські збори та свята у всіх частях міста, і повідомлення, що сам „дуче" буде промовляти. — Відозви напушисті, повні бомбастичних фраз. Рим під теперішню пору гарне, чисте велике місто, але дуже дороге. Життя, готелі втроє дорожчі як в північній Італії, а вдвоє як у Неаполі. Склепові вистави, богацтво товарів велике. Замітне в Римі, що всі уряди та міністерства мають величаві першої кляси магнатські монументальні палати.

По пятьох днях побуту в Римі, інтензивного напруження всіх сил поїхав я гарної сонішної днини до чудового Неаполю.

Солодкий Неаполь (*Neapoli dolce*) велике, найбільше місто в Італії, це контраст Римові. Рим велике, світове, дуже чисте, поважне, більше офіціозне місто — Неаполь гарне, велике, веселе, але не чисте, досить брудне, але дуже симпатичне. Все життя на вулиці; тут на розпятих шнурах сушиться білля, тут варять, їдять менші робітні шевські, кравецькі, слюсарські, все на вулиці; все кричить, галасує, повне сміху, життя. Тут інший тип людей з лиця; чорні як цигани, живі, крикливі мущини, жінки й діти. Головні вулиці широкі, камяниці високі 4—5 поверхові, склепові вистави гарні та богаті; рух на вулиці великий не то, що в Римі. Місто, хоч не дуже охайне, симпатичне, приваблює своїм горячковим життям і чудовим горячим сонцем. Неаполь положений над чудовим великим морським заливом, який кінчиться на півдні чудовим, повним зелені і гарних віль, Соренто. Над заливом цілий ряд місточок і сіл серед піній, розкішних винниць, садів, гаїв оливкових, цитринових і помаранчевих, аж до підніжа могутнього, величавого та грізного Везувія.

Чудове положення міста, його околиці, буйна тропічна веґетація, а в сусідстві всехмарний, димлячий та страховитий вулкан, дуже гарне, блакитне, трохи розбурхане море, що шумить та піниться, розбиваючи свої води об прибережні скелі — все це приваблює чоловіка і мило настроює, хоч би хорого та виснаженого. Понад море довгі довжезні хідники, плянтації, огороди, огородці. Населення Неаполю тепер около 750.000 мешканців. Середня річна температура 15° Ц. В середині міста і біля пристані великі гарні бульвари, подальше вузькі та брудні вулиці, серед високих кілька поверхових домів. Найголовніша і найбільше рухлива вулиця „Страда ді Рома", більше як на 2 кільом довга; при ній найгарніші доми, палати, великі маґазини, каварні, ресторани.

Найгарніше місце для проходів над морем, це „Рівієра ді Чяя"; тут є міський город „вілля Націонале" з гарними памятниками славних і заслужених горожан, а в середині городу славне акваріюм. Над самим морем пристань Санта Лючія; місто положене амфітеатрально від горбів до моря. Всюди розкішна тропічна ростинність, вічна буйна зелень. До солодкого гарного Неаполю достроюється також околиця; на північнім бере... заливу вулкан Везувій, на його ... підніжі сади, винниці, помаранчеві ... та оливкові гаї. Земля скрізь ко... Везувія дуже врожайна. Гор... повні рож і камелій. Сам вер... Везувія безнастанно димить, а ... часу до часу бухне полумя. Пі... кратером море завмерлої лави, ... у підніжжа кінчиться врожайн... огородами.

У підніжжа Везувія на південь ... моря славні Помпеї — старе ри... ське місто, в 79 році по Хр. за... тене вибухом Везувія. У давнин... мало воно приблизно 30.000 меш... канців, гарну пристань, було ду... торговельне, а римські богачі ма... тут свої вілі. Сьогодні майже в ... лости відкопане. Відкопано вс... бличні будинки та приватні ... при головних вулицях. Гарно ... глядає форум, базиліка, святи... „Аполлона", Зевеса, торгов... (*macellum*), „Страда дель А... данца", „палестра" — для г... ханкових вправ, 2 театри, ... (купелеве заведення), численні ... ватні, богацькі доми украшені ... ними фресками. Все, що гарн... як мальовила, домашну об... мистецькі твори вивезено і з... у великім національнім музеї в Н... аполі. Добре заховані гроби ... гатих знатних Римлян на ... відкопаних домів і ... Між мурами тепер ... вулицях скаче ... маса дрібних ящірок.

(Продовження ...)

віх загальних зборів „Просвіти", — „робітничо-селянська меншість" всеж таки осягнула величезні успіхи „морального „покрою":

„Не дивлячись на терор (?!) зі сторони ундівської (?) президії, „інтернаціоналісти" ясно поставили й обґрунтували тезу про необхідність боротьби проти „Просвіти" — як попівсько-ундівсько-радикальної домени, за перебудову „Просвіти" в одно із огнищ ширення клясової свідомости працюючих, а тим як за один з органів мобілізації українських працюючих мас до боротьби за соціяльне і національне визволення. Цею рішучою і ясною постановкою питання вони приперли ундівських фразесовичів до муру так, що вилізла з них їх справжня клясово буржуазна суть — так, що кожному учасникові зборів в цілій своїй наготі виявився справжній клясовий зміст буржуазних „шарфмахерів" з УНДО і радикалів. Це і є одним з найважніших досягнень інтернаціоналістичної лівиці на тих зборах. Поразка ундівсько-радикальних заправил в тих дебатах була така велика, що *для маскування перед учасниками зборів своєї реакційности вони обв'язно мусіли підносити руки, голосуючи за резолюцію, поставлену лівицею за звільнення всіх політичних вязнів*".

Зайвим було би зупинятися над цею пустою фразеольоґічною автореклямою. Очевидно, „інтернаціоналістична лівиця" нічого ясно не ставила, а тим менше нічого не обґрунтовувала, бо в дикий рев горстки львівських передміст хіба важко вкладати якийнебудь позитивний зміст, хочби найопозиційнішого характеру. А вже наскрізь фантастичною видумкою є вістка про голосування над резолюцією за звільнення політичних вязнів. Такої резолюції ніхто не ставив і ніхто над нею не голосував, бо загальні збори культурно-освітнього товариства не є покликані до розгляду таких справ. Справа політичних вязнів є наскрізь політична і яко така вирішується **політичними** організаціями по лінії звільнення політичних вязнів.

Щоби нашим читачам подати „досягнення революційних інтернаціоналістів" на загальних зборах „Просвіти" і їх величаву побіду над українською буржуазною потворою так, як ці їх „здобутки" переломилися в кривому зеркалі харківського офіціозу, требаб хіба передрукувати цілу чю автореклямну фантасмагорію під назвою „Проба сил". Але зважнвши, що ми знаємо ті „досягнення" з автопсії, то обмежимося ще одною цитатою, яка досадно зясовує „необхідність боротьби" проти „Просвіти" з боку „робітничо-селянської опозиції". Навязуючи до становища нашого органу, який закликає інтеліґенцію протиставитися каламутній хвилі язикатого анальфабетизму, антикультурности й антипросвітянства, кореспондент „Вістей" кінчає свою статтю таким грімким й абсурдним „шлягером".

„Та нас кріпкі слова дрібноміщанина з заячим серцем, ні його попівське „караул" (?!) не перелякають, не спинять на шляху. Бо є лише два шляхи. Або шлях згоди з „польською шовіністичною буржуазією й бюрократією", по якому йти задеклярував себе останній зїзд УНДО (?!), або шлях боротьби, — проти тих гнобителів та їх прислужників з УНДО і радикалів, *подавляючої маси українського селянства під керовництвом роб. кляси спільно з працюючими Польщі за робітничо-селянську владу*. Працюючі Зах. України вибрали вже другий, чого доказом останніх днів є останні загальні збори „Просвіти".

Національний український табор, який постійно веде боротьбу з гнобителями українського народу, очевидно ніколи не вступить в сліди „революційних інтернаціоналістів" і не піддасться ніякій чужинній сурпеманії. Одночасно він і охоронить „подавляючі маси українського селянства" від тих хоробливих міязмів, які намагаються защепити в українську масу прихвостні польського „інтернаціоналу". Віримо, що „успіхи" наших „інтернаціональних революціонерів" на загальних зборах „Просвіти" є першими й... останніми.

Памятайте, що всякі збірки на нагробник на могилі І. Франка треба посилати до Центробанку (Львів, Ринок ч. 10. І. пов.) на щадничу книжечку ч 7910.

Нім. соціялісти проти уряду.

Берлін, 13. лютого 1927.

Німецька соц.-дем. партія уладила в Берліні віче проти теперішнього уряду. Промовці, соц. посли, доказували, що нім. націоналісти не були би так дуже домагалися участи в уряді і не пробували би концесій за признання їм місця в кабінеті, колиб внутрішня і закордонна політика уряду мала йти даним шляхом. Після віча відбулись демонстрації.

Кріза польського уряду.

Експозе прем. Бартеля. — Відкинення урядових внесень. — Заяви недовіря для мін. Мейштовича і мін. Складковського. — Візита Пілсудського і през. Мосціцького у Бартеля. — „Пяст" подається. — Кабінетна рада.

Варшава, 13. лютого 1927.

Дня 11. лютого на засіданні сойму премієр **Бартель** виголосив експозе в справі закордонної і внутрішньої політики Польщі. В справі самоврядування сказав, що уряд вважає недоцільним, щоби на цілій території держави вводити одноцільну виборчу ординацію. На думку уряду слід 1) скасувати закон із 1920 р., який продовжує в бувш. російській займанщині каденцію органів самоврядування до часу введення в життя нових самоврядних законів, 2) поробити деякі організаційні зміни в громадському законі в бувш. Конґресівці, які усунуть нинішні безправства, 3) розширити на територію Галичини постанови декрету про повітове самоврядування які обовязують у бувш. російській дільниці, 4) змодернізувати виборчу ординацію до громад у Галичині. Програма ця відповідає меншебільше т. зв. малому самоврядному законові, внесеному до сойму групою послів. Щоби прискорити справу, уряд готов піддержати посольську ініціятиву, застерігаючи собі вільну руку для подробиць посольського проєкту, передовсім у справі виборчої ординації громад у Галичині.

Уряд стоїть на становищі, що справа усталення правильних взаємин і співжиття нац. меншостей з польською суспільністю лежить на площині завдань господарської, самоврядної і адміністраційної натури. Всі справи полагоджуватиметься в дусі конституційної рівности, а чутки, кольпортовані в політ. колах, про пляни створення чи то держ. підсекретаріяту або взагалі якогонебудь спеціяльного адміністраційного органу для справ нац. меншостей, як таких, є позбавлені основ.

Пос. **Ґломбінський** поставив внесення, щоби після полагоди бюджету в другім або третім читанні, або окремо отворити дискусію над заявою віцепремієра Бартеля. Внесення принято більшістю голосів.

Дня 12. лютого в другім читанні бюджету при голосуванні над бюджетом мін-ства закордонних справ відкинено внесення на признання кредитів для вдержання постійної делеґації при Лізі Націй.

Важне було голосування над бюджетом мін-ства внутрішніх справ. Внесення „Пяста" на скреслення 1,100.000 зол. з диспозиційного фонду мін. внутр. справ **Складковського** принято голосами ЗЛН. Пяста, ХД, ХН, НПР і ППС. Внесення ППС. на скреслення 100 зол. з платні міністра **Мейштовича** принято як **заяву недовіря для того міністра**. Оба внесення уряду в справі Правничої Ради при бюджеті мін-ства справедливости відкинено. За внесенням пос. **Зарембн** (ППС.) на висловлення недовіря міністрові Квятковському голосувала лише ППС. Внесення пос. Квапінського на висловлення недовіря мін. Незабитовському впало. Додаткове урядове внесення на уділення кредитів на свіжо основане мін-ство почт і телеґрафів упало. Це викликало сильне враження в соймі. В кульоарах пястівці лянсували предложення, щоби на основі 58 § конституції поставити внесення на висловлення недовіря віцепремієрові Бартелеві. Голосування скінчилося в год. 2 попол. Засідання сойму відложено до понеділка. Годиться зазначити, що 2-ге голосування над бюджетом ще оконечно не пересуджує справи, бо ще буде 3-те голосування в соймі, а потім голосування в сенаті, а вкінці ще одно голосування в соймі над поправками сенату.

Нині (13 го) наступило в крізі польського уряду деяке відпруження. Марш. Пілсудський відвідав із мін. почт марш. сойму Ратая. Конференція тревала 2 год. Віцепрем. Бартеля (хорого) відвідав мін. Медзінський, щоби поінформувати його про положення. Віцепремієра Бартеля відвідав теж през. Мосціцький і маршалок Пілсудський. — На засіданні Пяста ухвалено не зголошувати заяви недовіря для віцепрем. Бартеля, а лише відчитати деклярацію підчас соймових промов. На понеділковім засіданні сойму, на якім мають запасти важні рішення, явиться мабуть марш. Пілсудський. Можливо, що прем. підчас дискусії промовлятиме як шеф уряду. — В понеділок буде засідання кабінету в справі положення. Кабінетова рада займеться вислідом голосування в бюдж. комісії. На це засідання візвано всіх міністрів. Мін. Складковського візвано телеґрафічно. Його відкликано з інспекційної подорожі по окраїнах. Віцепремієра Бартеля, з причини його недуги, буде заступати мін. Медзінський, згл. мін. Складковський. Марш. Ратай і віцемарш. Дашинський ще нині будуть старатися довести до порозуміння. Коли би їм це не вдалося, слід числитися з конфліктом між урядом і соймом.

Ревізія у львівській міській раді.

Львів, 13. лютого 1927.

Варшавські газети приносять вістку, що мін во внутрішніх справ зарядило люстрацію і ревізію діяльности маґістрату міста Львова, зокрема махінації през. Наймана в справі вирівнання коштом громади і засипання долів і ям на площах його жінки і в справі будови і вкладів на вул. Понінського, де він мешкає. Ревізію господарки маґістрату, що має вже свою історію, має перевести Тимчасовий Виділ Самоврядування при співучасти заступників міністерства скарбу. Цю ревізію заряджено на низку жалоб, які висилано до Варшави в справі ославленої господарки „тимчасової" міської ради і маґістрату м. Львова зі всіх сторін.

При тій нагоді згадаємо, що „тимчасова" міська рада, не зважаючи на те, що дні її почислені, — кермується *usque ad finem* зоольоґічним шовінізмом у відношенні до всього, що українське. Ось на передучорашнім засіданні її відібрано знову голос двом промовцям, що говорили по українськи. Представник соц.-демократів М. Ганкевич після того продовжав свою промову по польськи, д-р Степан Федак зрікся голосу, аби не говорити по польськи...

„Під замітом убивства кур. Собінського".

Між арештованими нема убийників.

Львів, 13. лютого 1927.

Польська преса приносила в останнім часі сензаційні ревеляції в справі убивства кур. Собінського, вказуючи як на „певних" убивників на двох братів Вербицьких, яких арештовано в хвилі їх приїзду до Львова. Ті інформації подали й ми з журналістичного обовязку. Тепер ті самі польські органи подають зі смутком, що між 11 арештованими недавно особами української народности **нема убивників кур. Собінського**. Їм закидується тільки шпіонажу в користь одної з сусідних держав. Згадані 11 арештованих працювали нібито у звязку з тою групою „шпіонів", яку відкрито в липні м. р. (31 осіб), а яка засяде небавком на лаві обвинувачених у Кракові. Здогади, а навіть певність, що між арештованими з кінцем січня молодими українцями є убивники куратора Собінського — лишені всякої основи.

При тій нагоді згадаємо, що польські букові органи, з окрема „Ілюстрований Курєр Цодзєнни" в Кракові, позволили собі написати, що „Діло", подаючи списи арештованих у цій справі, старалося стилізувати їх так, аби „ввести в блуд поліційні органи". Ігноранція познань, а крайначе польської преси в українських справах, відома здавна й увійшла вже у нас у приповідку. А ця писанина букового органу — доказ не тільки його ігноранції, а — й подлої нікчемности.

Панахида

в память бл. п. Ольги з Левицьких Басараб.

Львів, 14. лютого 1927.

Вчора відправлено у Львові два поминальні богослуження в треті роковини мученицької смерти бл. п. **Ольги з Левицьких Басараб**. В год. 12. в полудне відправлено пом. богослужения в архикатедральнім соборі св. Юрія заходом родини, а в год. 5'50 попол. в церкві Преображення Госп. заходом Союзу Українок. На обох богослуженнях церкви були переповнені українським громадянством.

До панахиди в церкві Преображення Госп. стануло 7 священиків під проводом о. прал. Куницького. Тетрапод був відповідно убраний, на ньому стояв великий березовий хрест, перевязаний вінком і синьо-жовтими лентами. Співав дуже добре хор „Сурма", що перед панахидою відсівав величній псалом Бортнянського (концерт XXIII): „Блаженні людіє, відущії восклинновеніє". Закінчено це пом. богослужения зворушливим „Вічная память" і „Ви жертвою"...

НОВИНКИ.

— **Небезпечні дроти.** Одержуємо з львівського маґістрату такий комунікат у справі, яка цікавить усіх, що не мають охоти одного неґарного дня вилетіти у воздух: „На підставі порозуміння з військовою владою і громадою м. Львова, старостство львівського повіту, з огляду на прилюдну безпеку поширює смугу забезпеки довкола амуніційних складів у Голоску Великім з північної та східньої сторони від таких границь: від граничного пункту: Брюховичі, Голоско Велике і Рясна Польська, північною межею громадського лісу, аж до дороги (гостинця) Львів Брюховичі, від того пункту вздовж дороги північно-східною межею, відтак південно-східною межею ліса, аж до громадської дороги М. 1581, що веде від громади Рясна Польська до Брюхович. На границі цієї „смуги забезпеки" військова влада проведе кільчастий дріт по деревах, відзначивши коло. Поза це коло забороняє старостство входити, забороняє переходити, пасти худобу, збирати гриби, ягоди, траву, листя або ріща, розкладати вогонь, то що. Хто нарушить цю заборону буде караний грнвною до 200 зол. або арештом до 14 днів." А всеж таки було би краще, якби замісць того, щоби люди мусіли шукати дроту над головами, військова влада пошукала місця на маґазини з амуніцією оподалік міста, щоби над головами мешканців не висіла вічно грива на, арешт і динамітовий вибух.

— **Музикальні злодії.** На передостаннім та останнім концерті Л. Колессівної кільком нашим громадянам при натовпі, в роздягальні, зручні аматори чужої власности витягнули кілька портфелів, як упевняють їх власники: з грішми. Є це доказ, що львівські злодії стежать уже і за українськими афішами, а в нас є ще громадяне, які 11-го мають ще кільканадесять і більше золотих у кишені. Наскільки нам відомо: ні одному українському журналістові дотепер не вкрали ще з кишені нічого, хоча журналісти бувають з обовязку на всіх виставах, концертах і збіговищах.

— **Сільські траґедії.** У Білці Королівській, біля Львова, 18-літній парубок Лукашинський, постріляв у ночі господаря Гимона, гадаючи, що це його син. — По селах крутяться ошуканці, які сватають дівчата, видурюючи від них щонебудь на рахунок віна. Таке трапилось селянці Вощук, з Улюхова, яка прийшла з якимсь Середкевичем уже до нотаря підписувати шлюбний контракт, а її наречений пішов шукати за свідками, забрав її кожух і щез як камінь у воді.

— **Рідкий процес.** Львівський апеляційний суд розбирав цікаву розводову справу. Від 10 років був жонатий бувший австрійський військовий удруге з жінкою, з якою має 4 дітей. Перша його покинула, втікши з якимсь мадяром. Розшуки за нею не дали за цей час ніяких наслідків. Аж ось після 10 літ, вона зявилась і внесла до суду скаргу обвинувачуючи мужа в двоженстві, домагаючись уневажнення другого подружа. Суд відкинув скаргу першого подружа. Суд на тій підставі, що лікарі-знавці стверджали її повну незвятність до подружного „тану".

Відгуки дня.

Щастя до видовищ.

Не маю щастя до інтересів, посад і поезії, але зате маю його до видовищ. Иду собі навмання вулицями Львова і майже все стріну щось цікавого: трагічного, комічного або трагікомічного.

З трагічних видовищ найчастіше подибую: весільні хороводи; старого пана молоденьку паню і добре збудованого шофера; тверезого урядовця по „першім"; українців, що йдуть на засідання.

З комічних видовищ дуже часто стрічаю: похапцем збудовані „шопи народові"; батьків нашого міста в контушах і з мінею думаючих людей; українських комуністів без рукавичок, радикалів у рукавичках, фашистів у білій сорочці, а ундистів без течки.

З трагікомічних: афіші про недалеку американську позичку; засідання виконавчих комітетів українських партій у Централі в безпосереднім сусідстві з агентами тайної поліції; українця, який за позичені гроші їздить автом, щоби далі позичати і т. д.

Але нераз попадаю на видовища, які ні під одну з повищих рубрик не підходять.

Таке трапилося мені і сьогодня.

Тягнуся до редакції площею Фредра і попадаю на збіговище. Стаю, щоб розвідати про причину його.

За моїми плечима питає якийсь жіночий голос будкаря:

— *Co to panie za checa?*

— *A! Jakąś szmatę będą zciągać.*

Я мимоволі глянув по дахах домів, чи не побачу де пожарників, що добираються до якогось прапору... Ні! на дахах пусто! Вже кілька днів не було ніякого ювилею, річниці, чи народового свята — то звідки й прапор узявсяб...

Але чую за плечима:

— *Cóż to za jedna!*

— *Jakaś od kina. Wymalowała się, wybieliła taj udaje że ładna... Pani by takà taka była...*

— *Ojojoj!...*

Мої очі, що блудили безуспішну по дахах, вернулися вмить на землю. Я спершу глянув на свою балакучу, цікаву сусідку.

Стара, трохи перетовщена, з підбитими рибячими очима.

Сторожиха або перекупка...

Потім почав шукати тої „од кіна".

На авті, загорнена в шубу робила приємні міни до світлинця, що стояв напроти неї з апаратом.

Певно треба було до якоїсь фільмової драми, щоби героїня їздила по нашому городі і вдавала щасливо закохану.

Я порівняв її зі сторожихою і признав, що будкар зовсім не говорив комплементів. Від біди і сторожиха моглаб грати ту саму ролю, підмалювавшись та вибіливишись, так як тамта і очевидно тільки в красвім фільмі.

Галактіон Чінка.

— **Америка відкриває Европу.** Фонд Карнеґія для міжнародного мира висилає літом в Европу 30 американських журналістів, які мають ближче познайомитись з господарськими, політичними та соціальними відносинами у „старім світі". Вони відвідають Льондон, Париж, Гамбург, Берлін, Мюнхен, Женеву та Прагу і навяжуть взаємини із інституціями, які працюють для міжнародньої співпраці. Виходило би, що поза Прагу на схід не поїдуть. А шкода, бо від цієї другої половини Европи також залежить міжнародня рівновага.

— **Літературна чужинна хроніка.** У бувшій царській бібліотеці в Ленінграді находиться велика збірка книжок (7000) і рукописів франц. фільософа Вольтера, куплені колись Катериною II. Французький уряд хотів їх давно відкупити і вислав 1919 р. ученого Коссі, який мав бібліотеку привести до ладу і видати залишені рукописи. Мало вийти 9 томів недрукованих творів Вольтера, у цьому листи. Війна перешкодила цій праці. Тепер виходить, що з праці Коссі в дотичній бібліотеці нема слідів, сам учений не хоче вже її продовжувати і франц. уряд хоче вислати нового, щоби видав цінні рукописи злобного фільософа. — Еспанська література мало в нас відома. Тому варто бодай зазначити кілька імен письменників, про яких твори згадують щораз частіше. Одним з найпопулярніших поруч Ібанеса є Мартінез Сієрра, який має 41 літ і написав дотепер 42 комедій! Одну з них „Сон серпневої ночі" грали недавно в Льондоні. Недавній Ноблівський лавреат Бенавенте пише не менше. Йому дорівнюють брати Квінтеро. Всі вони йдуть за прикладом Льопе де Веґа, який написав майже вдесятеро більше від Шекспіра. Дарма, що якість його пес не все йде в парі із скількістю. Богато менше сучасний великий еспанський письменник Унамуно, одночасно фільософ. В осени цього року поставлять у Мадриді памятник великому письменникові Маріяно Хозе де Лярра, довго непризнаному. Цей сатирик, якого рівняють з Вольтером, згинув самовбивчою смертю 1837 р.

— **Світова всячина.** Віденський маґістрат назвав одну із своїх площ у честь італійського соціаліста Матеотія, вбитого фашистами. — Версаль дістане небавком новий музей, який буде зорганізований в домі одної місцевої міліонерки, що залишила на цю ціль 5 міл. фр. — Антверпен святкуватиме 350-літні роковини смерти Рубенса. — Шаляпін зажадав від віденської опери 4000 дол. за один вечір, чого, річ ясна, не в силі ніяким робом йому заплатити. — У париськім університеті 100 студентів-монархістів счинило бучу, домагаючись, щоби викинути чужинців; дійшло до бійки з участю поліції. — Офіціяльна статистика Мадярщини приносить цікаві цифри: є там 7,980.113 мешканців, з чого 240.180 власників нерухомостей, 665.423 селян, 24.456 лідичів, 6,722.140 осіб без майна; в армії та жандармерії 114.600, 1057 акторів, 1236 акторок, 13.594 музик, 540 кабаретистів і цирковців, 1036 денникарів. — Жюрі конкурсу міжнародньої краси „Фанамет" признало першу нагороду польці Богуцькій, яка поїде до Голівуда як фільмова артистка з титулом „Міс Европа".

— **Прикрий лапсус** трапився вчора „Дзєннікові Людовому", який помістив статейку п. з. „Сербія в обороні населення Прикарпатської Руси", подаючи до відома про комітет, який повстав для оборони перед чехізацією українського населення... де?... в Білгороді, замість в... Ужгороді.

— **З кіна.** У кіні „Коперник" почалася нова фільма в 10 діях „Вальс Штравса"; грають артисти віденського Бурґтеатру. Крім цього 3 дії комедії з Бастер Кітоном.

— **Приготовлення до вечерниць „Союза Українських Купців",** які відбудуться в салях „Бесіди" в „Нар. Домі" дня 19. лютого ц. р. уже на укінченню. Запрошення позіслані на відомі нам адреси, хтоб одначе не дістав ще запрошення, зволить зголоситися в конторі „Союза Українських Купців", Мохнацького ч. 6. від год. 7·30–8·30 веч. щоденно, або в неділю від 10–12 рано. Комітет Вечерниць поробив вже всі заходи, щоб ПТ. Учасники винесли з Купецьких Вечерниць як найкращі спомини. 1521

— **Акціонарі** акційної спілки для будівельного промислу давніше Іван Левинський можуть підняти дивіденду по 0·60 зол. від акції за предложення купону ч. 3 в Банку дисконтовім варшавським, Відділ у Львові при вул. 3. Мая ч. 14. 1497 3—3

Позір! — Громадяне города Льва! Затямте самі! Передайте вістку другим! Заохотіть всіх, в кого бється живе українське серце прийти і глянути на **Руханковий попис Сокола-Батька!** Руханковий Попис відбудеться у вівторок, дня 15. лютого ц. р. (на Стрітення) в салі Народнього Дому" Рутовського 22. Початок точно о год. 7·30 вечером. До вправ стануть всі відділи Сокола-Батька при звуках орхестри! Богата програма! Програму подадуть афіші. Білети вже можна набути в канцелярії Сокола-Батька, Руська ч. 20, щодня від год. 10—2 по пол. і 3—8 веч., а в день попису від год. 6 пополудні при касі. 1520 1—1

З судової салі.

Знесення вердикту суду присяжних.

"Дня 15. X. 1926 р. на основі вердикту присяжних суддів засудив львівський трибунал Василя Добрянського, пекарського челядника і б. підстаршину Української Галицької Армії, за злочин убивства полоненого Пилипа Пруса на кару 4 літ тяжкої вязниці. Проти цього засуду вніс оборонець адвокат д-р Лев Ганкевич відклик до Найвищого Суду у Варшаві. Найвищий Суд прихилився до зажалення неважности, ухилив вирок львівського суду й переказав справу до поновної розправи перед судом присяжних у Львові.

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист в добі лихоліття!

Нові книжки й видання.

КНИЖКИ:

Володимир Босий: Українська дієцезальна колеґія св. Иосифа в Иорктоні, Саск. (Коротка хроніка). Иорктон, Саск (Канада). 1926. Стор. 28. 8°.

KALENDARZ TOWARZYSTWA WALKI Z GRUŹLICĄ na rok 1927. Lwów 1927.

ЖУРНАЛИ:

ГОСПОДАРСЬКО-КООПЕРАТИВНИЙ ЧАСОПИС, орган Ревізійного Союзу Українських Кооператив. Ч. 5. Львів, дня 3. лютого 1926. Зміст: Центросоюз; Звідомлення „Центросоюзу з діяльности і рахунків за адміністративний рік 1925—1926; Правне положення та податкові тягарі кооператив; Мотилиця; Хліборобство; Свято кооперації; З „Центроюзу"; Всячина; Видавництва.

„СІЛЬСЬКИЙ ГОСПОДАР", орган Краєвого Т-ва Господарського „Сільський Господар". Львів, дня 1. лютого 1926. Ч. 3. Річник XIII. Зміст: М. Творидло: Поборім чотирьох господарських ворогів; Ю. Павликовський: Сіль для худоби; Мих. Бердега: Які роди огородовини маємо управляти?; Волод. Пласкач: Дещо про яринне господарство і закладання парників (інспектів); Годівля коней; В справі орґанізації тютюнових плянтаторів; Вимірювання землі при помочі літаків на Україні; Які бураки управляти на пашу? Землеустрій (комасація та меліорація на Україні; Як богата Америка?; Здорові думки; Господарський порадник; Лікарські ради; Всячина.

„МОЛОДЕ ЖИТТЯ", часопис українського пласту. Львів, 15. січня 1927. Ч. 1. (40). Рік VII.

„ЖІНОЧА ДОЛЯ", двотижневик для українського жіноцтва. Коломия, дня 1. лютого 1927. Ч. 3. Рік III.

НОТИ:

Я. Ярославенко: НАД ДНІПРОВОЮ САГОЮ. Партитура. Композиція на мішаний хор до слів Т. Шевченка. Видання „Торбана" ч. 157. Львів.

Я. Ярославенко: СОНЦЕ ПО НЕБІ КОЛУЄ, мужеський хор до слів Ів. Франка. (В дорогу!) — Пластовий марш. Видання „Торбана" Львів. Ч. 159.

Я. Ярославенко: „І ДОСІ СНИТЬСЯ..., жіночий хор до слів Т. Шевченка. Видання „Торбана" Львів. Ч. 156.

ОПОВІСТКИ.

— **Подається** до відома, що виміна запрошень як і набуття карт вступу на Баль „Основи", що відбудеться дня 19. п. м. в салі Народнього Дому, будуть видаватися кождого дня пополудні, почавши від 15. п. м. в Книгарні Наукового Т-ва ім. Шевченка. 1—1

Філія „Просвіти" в Кутах прийме просвітно-кооперативного орґанізатора, котрий потрафить проводити хори. 1518

Реферат о. дир. Юліяна Дзеровича на тему: „Боротьба за устрій шкільництва в Польщі" відбудеться у вівторок дня 15. лютого о год. 11. рано в школі УПТ. при вул. Мохнацького, на який Виділ філії „Учит. Громади" уклінно запрошує всіх, що цікавляться новітніми проблемами устрою шкільництва. 1-1

На „Рідну Школу" зложили учениці I., VI. і VII. кляси дівочої школи ім. Б. Грінченка у Львові 10·50 зол. місто вінця на могилу дорогого товариша і ученика бл. п. Ромця Базилевича. — Молоденьким Жертводавцям складає щиру подяку Головна Управа. 1515 1—1

У справі „коляди". Всі кружки, комітети, установи й окремі діячі, які збирали в січні датки на дар для „Рідної Школи" з нагоди „коляди", надішлють безумовно до 20. лютого 1927 р. готівку й поіменні викази жертводавців на адресу Головної Управи „Рідної Школи" у Львові, Ринок 10. Не виконуючи цього — наражують Товариство на прикрі наслідки. Хто з якихось причин не зложив датку на „коляду", нехай це зробить додатково до того речинця, а то його жертва не увійде в загальний виказ, який саме ладиться до друку. — *Головна Управа „Рідної Школи".*

КОНКУРС.

Старшина „Сокола-Батька" розписує конкурс на три вязанки ориґінальних, чотиротактових, масових вправ вільноруч на [всесо]кільський здвиг в 1928 році:

1. Спільні мужеські і жіночі вправи, [2.] мужеські, і 3. жіночі.

Кожня вязанка обіймає пять вправ. [За] найкраще уложення всіх трьох вязанок призначується нагороду 100 зол. Прийняті вправи застеріґає собі товариство в подробицях відповідно до потреб змінити, неприйняті вправи може товариство купити. Опис вправ враз рисунками належить надсилати до Сокола-Батька вул. Руська 20 до 15. травня 1927. *Старшина „С. Б."*

IX. Загальний Збір

Союзу Українських Приватних Службовиків „СУПРУГА"

відбудеться у Львові, дня 27. лютого 1927 року (неділя) о годині 9. рано в домівці при вул. Коперника ч. 26 зі слідуючим порядком нарад: 1) Відкриття Збору і вибір голови Збору (§ 14 статута); 2) Верифікування протоколу з послідного Загального Збору; 3) Звіт Головної Ради: а) загальний огляд діяльности в 1926 р.; б) касовий звіт за 1926 р.; 4) Звіт Провірної Комісії з провірки діловодства за 1926 р., дискусія над звітами і внесення в справі уділення абсолюторії Головній Раді і Провірній Комісії; 5) Вибір голови, 11 членів і 6 заступників членів Головної Ради і 5 членів Провірної Комісії на діловий рік 1927; 6) Устелення висоти членської вкладки на 1927 рік; 7) Внесення і запити; 8) Замкнення Загального Збору. Якщо в означеному часі не явиться на Зборі 1/3 часть всіх членів, потрібна до правосильности нарад, відбудеться о год. 10 рано того самого дня і в цій самій салі і з цим самим порядком нарад другий Загальний Збір, який рішатиме без огляду на число присутніх на Зборах членів. Право участи в Загальнім Зборі має кождий член, що вирівняв членські вкладки по кінець місяця падолиста 1926 року включно. 152[?]

Львів 10. лютого 1927.

1—1 *Головна Рада „СУПРУГА".*

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів, Ринок ч. 10.